

1001 de FILME

DE VĂZUT ÎNTR-O VIAȚĂ

COORDONATOR
STEVEN JAY SCHNEIDER

ACTUALIZARE
IAN HAYDN SMITH

Ediție nouă revăzută și actualizată

la

Cuprins

Prefață	6
Introducere	8
Indice de filme și lista de bifat	12
1900	20
1910	24
1920	33
1930	77
1940	158
1950	245
1960	362
1970	502
1980	653
1990	777
2000	883
2010	914
Autori	944
Indice tematic	946
Indice de regizori	956
Credite fotografice	959

Short Cuts Robert Altman, 1993

Povești întrețăiate

Într-unul dintre filmele cele mai captivante ale anilor 1990, Robert Altman împletește câteva povestiri de Raymond Carver. *Povești întrețăiate* urmărește câteva fire narative printre Los Angeles distrus de insecte și cutremure, în care toată lumea e pe punctul de a exploda nervos și se așteaptă oricând la o nouă tragedie.

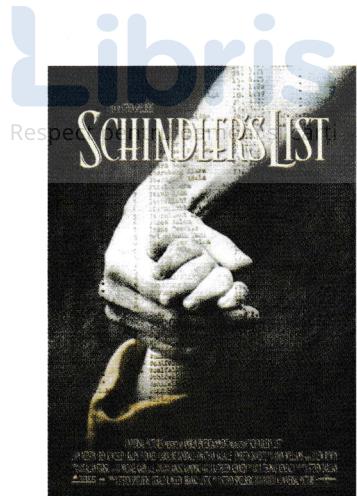
Altman adună o distribuție de zile mari și dă fiecărui câte ceva valoros de făcut: Jack Lemmon este un tată care s-a îndepărtat de copiii săi, Julianne Moore se dezbracă de la brâu în jos, Anne Archer este un clovn de petreceri pentru copii, Burce Davison și Annie McDowell sunt copleșiți de durere, Jennifer Jason Leigh este o operatoare la un telefon erotic, Robert Downey Jr. și Chris Penn se dovedesc ocazional niște ticăloși, Tim Robbins e un polițist brutal, Peter Gallagher face praf casa soției sale, Lily Tomlin și Tom Waits beau până nu mai pot. La vizionări repetate, tot mai multe detalii din cadrele suprapuse ale lui Altman devin perceptibile și jocul actorilor capătă în greutate. Până la urmă, filmul este remarcabil pentru portretul pe care Altman îl face unui Los Angeles agitat, bântuit și corupt (un spațiu foarte diferit de centrul Americii, unde se petrece acțiunea povestirilor lui Carver).

Pereche interesantă a *Jocului de culise* (1992), în care Altman explora interiorul lumii hollywoodiene, *Povești întrețăiate* abandonează industria cinematografică pentru a se concentra asupra viaților obișnuite ale celorlați locuitori ai Los Angelesului. KN

Ficare dintre povestiri a fost turnată într-o săptămână, întregul film fiind realizat în zece săptămâni.

Schindler's List Steven Spielberg, 1993

Lista lui Schindler

Bazându-se pe un foarte bun scenariu de Steven Zaillian (*În căutarea lui Bobby Fischer*), o adaptare a fascinantului roman documentar al lui Thomas Keneally despre omul de afaceri nazist Oscar Schindler, care a salvat viețile a peste 1 100 de evrei polonezi – Spielberg reușește la modul exemplar să țină treaz interesul publicului timp de peste 185 de minute și să îi prezinte ceva mai mult din dedesubturile Holocaustului decât majoritatea filmelor artistice care se ocupă de subiect.

Unul din marele avantaj al filmului este superba imagine alb-negru semnată de cameramanul Janusz Kaminski – Spielberg a insistat că filmul nu ar trebui interpretat doar ca unul de epocă și că este relevant și pentru prezent. Așa cum cum a remarcat după finalizarea filmărilor, „L-am făcut acum pentru că eram atât de supărăt din pricina a ceea ce se întâmplă în Bosnia, precum și din cauza tentativei de genocid asupra populației kurde”.

Din motive similare, filmul a fost realizat în cea mai mare parte cu camere de filmat portabile, pentru a-i conferi o anumită atmosferă de documentar, în stilul „cinema verită”.

Talentul lui Spielberg de a crea scene de o maximă intensitate inspirate de teroarea și patosul cărții lui Keneally – evreii puteau fi trimiși la moarte de capricile comandanțului lagăriului de muncă (Ralph Fiennes) – își găsește complementul și chiar contragreutatea în abilitatea sa de a recrea atmosfera fascinantă a vieții înaltei societăți naziste și farmecul puterii absolute.

Cu o expresie edificatoare, regizorul a comentat ulterior despre „răul sexual” transmis de interpretarea lui Fiennes.

Fiecare registru emoțional este în general reflectat într-un alt tip de imagini și, la fel cum Schindler, în interpretarea reușită a lui Liam Neeson, este personajul prin care facem cunoștință cu lumea naziștilor, tot astfel subtilul joc actoricesc al lui Ben Kingsley în rolul contabilului său evreu, un fel de mâna dreaptă și conștiință tăcută ale omului de afaceri, direcționează atitudinea spectatorului față de lumea evreilor polonezi. În 2011, Kingsley și-a amintit că Spielberg i-a spus atunci că el era „mарторul filmului”.

Absența cea mai regretabilă în film, și care din păcate distorsionează realitatea istorică, sunt numeroasele detalii extrem de interesante ale povestii lui Schindler care nu au corespuns scenariului pios și patriarhal al lui Spielberg – de pildă, rolul major jucat de soția lui Schindler, Emilie, în salvarea evreilor, după ce el a revenit la ea în timp ce punea bazele falsei fabrici de muniții din Moravia, sau faptul că Schindler a continuat să o înșele cu alte femei.

Ne putem întreba ce ar fi făcut Spielberg cu sumele mari de bani pe care mulți dintre evreii polonezi au trebuit să le plătească pentru a ajunge pe lista lui Schindler – realizată, de fapt, în cea mai mare parte de Marcel Goldberg (jucat în film de Mark Ivanir) – și a-și salva astfel viața.

Dacă regizorul ar fi abordat însă fapte de acest gen, filmul și-ar fi pierdut probabil mare parte din tezism, chiar dacă ar fi câștigat în complexitate morală. **JRos**

SUA (Amblin, Universal) 197 min.,
alb-negru/color

Regie: Steven Spielberg

Producție: Branko Lustig, Gerald R. Molen,
Steven Spielberg

Scenariu: Steven Zaillian, după romanul
Schindler's Ark de Thomas Keneally

Imagine: Janusz Kaminski

Muzică: John Williams

Distribuție: Liam Neeson, Ben Kingsley, Ralph Fiennes, Caroline Goodall, Jonathan Sagall, Embeth Davidtz, Malgoscha Gobel, Shmulik Lev, Mark Ivanir, Béatrice Macola, Andrzej Seweryn, Friedrich von Thun, Krzysztof Luf, Harry Nehrung, Norbert Weisser

Oscar: Steven Spielberg, Gerald R. Molen, Branko Lustig (cel mai bun film), Steven Spielberg (regie), Steven Zaillian (scenariu), Allan Starski, Ewa Braun (regie artistică), Janusz Kaminski (imagine), Michael Kahn (montaj), John Williams (muzică)

Nominalizări la Oscar: Liam Neeson (actor), Ralph Fiennes (actor în rol secundar), Anna B. Sheppard (costume), Christina Smith, Matthew W. Mungle, Judith A. Cory (machiaj), Andy Nelson, Steve Pederson, Scott Millan, Ron Judkins (sunet)

„Stern, dacă această fabrică va produce vreodată un obuz care să poată fi folosit, aş fi foarte nefericit.”

Oskar Schindler (Liam Neeson)

La cererea lui, Spielberg nu a fost plătit pentru realizarea acestui film.

A considerat că ar fi nepotrivit.

Frâncă / Polonia / Elveția (CAB, France 3, Canal+, MK2, Tor, TSR) 99 min., Eastmancolor

Limbă: franceză

Regie: Krzysztof Kieslowski

Producție: Marin Karmitz

Scenariu: Krzysztof Kieslowski,

Krzysztof Piesiewicz

Imagine: Piotr Sobociński

Muzică: Bertrand Lenclos, Zbigniew Preisner

Distribuție: Irène Jacob, Jean-Louis

Trintignant, Frédéric Feder, Jean-Pierre

Lorit, Samuel Le Bihan, Marion Stalens,

Teco Celio, Bernard Escalon, Jean Schlegel,

Elżbieta Jasinska, Paul Vermeulen,

Jean-Marie Daumas, Roland Carey, Brigitte

Raul, Leo Ramseyer

Nominalizări la Oscar: Piotr Sobociński

(Imagine), Krzysztof Kieslowski (regie),

Krzysztof Piesiewicz,

Krzysztof Kieslowski (scenariu)

Festivalul de la Cannes:

Krzysztof Kieslowski (Palme d'Or)

Trois couleurs: Bleu Krzysztof Kieslowski, 1993

Trei culori: Albastru

Albastru, primul film din triologia *Trei culori* a lui Krzysztof Kieslowski's „Three Colors”, este inspirat de prima culoare a steagului francez (simbolizând libertatea), dar irascibilul regizor nu e niciodată atât de literal. Mai degrabă, filmul rămâne misterios și oblic în semnificație, cu rezultate tulburătoare și satisfăcătoare din punct de vedere estetic. Juliette Binoche joacă rolul unei văduve care suferă în urma morții soțului, un compozitor, și a fiicei ei, izolându-se de restul lumii. Cu toate astea, amintirile din trecut, precum și secretele lăsate în urmă de soțul ei, pun capăt izolării ei emoționale, obligând-o să aranjeze problemele lăsate în suspensie.

Cu o coloană sonoră de primă mână și filmări evocatoare, *Albastru* beneficiază de ochiul pătrunzător al lui Kieslowski și pentru instinctul lui, pentru emoții pasagere, acțiuni enigmatische și alte detaliu minuscule care alcătuiesc natura umană. Datorită scenariului sensibil și a controlului său asupra povestii, Kieslowski crează un film a căruia bogătie și onestitate oferă o perspectivă asupra dinamicii enigmatică a sufletului. Regizorul încarcă fiecare cadru cu sens, acesta fiind augmentat și accentuat de interpretarea curajoasă și puternică a lui Binoche, care se bazează pe ticuri subtile și pe alte nuanțe fizice în modul în care înfățișează un suflet rănit care își revine înce-încet. JKJ

Ba wang bie ji Kaige Chen, 1993

Adio, concubina mea

Primul membru al „celei de-a cincea generații” de cineaști chinezi absolvenți ai Academiei de Film din Beijing după 1978 (când a fost redeschisă) care a devenit cunoscut internațional, Kaige Chen își evocă în acest film curajos propriile amintiri amare despre revoluția culturală din China. Este o dramă superbă, fascinantă, despre relația de 50 de ani dintre doi cântăreți la Opera din Beijing, care reflectă istoria tumultuoasă a Chinei secolului al XX-lea într-o serie de chinuitoare acte de trădare personală și colectivă.

Primul câștigător chinez al unui Palme d'Or la Cannes (spre tulburarea oficialităților, neliniștite de elementele de homosexualitate și de critică la adresa istoriei recente a țării), filmul este o panoramă epică somptuoasă, prezentată cu calm, și o izbândă cinematografică remarcabilă – mai ales că a fost produs într-o țară afectată de cenzură și suspiciuni politice. Vedeta pop din Hong Kong, Leslie Cheung, este un băiat abandonat, abuzat sexual și pregătit pentru a deveni actor în roluri feminine – unul dintre cele mai importante fiind rolul unei concubine regale într-un spectacol de mare popularitate. Fengyi Zhang este prietenul său intim de o viață, mai puțin înzestrat artistic și mai puțin idealist, al căruia mariaj cu o prostituată săreată (Li Gong) devine prilej de gelozie, trădare și egoism obședant. Sunt rare filme de o asemenea amploare care să îmbine în mod fericit explorarea unei culturi exotice și momentele de spectacol (reprrezentările de operă, războiul civil, mulțimile revoluționare) și descrierea unor experiențe personale și universale profund umane. AE

China / Hong Kong (Beijing Film, China Film, Maverick, Tomson) 171 min., color

Limbă: mandarină

Regie: Kaige Chen

Producție: Feng Hsu

Scenariu: Wei Lu, după un roman de Lilian Lee

Imagine: Changwei Gu

Muzică: Jiping Zhao

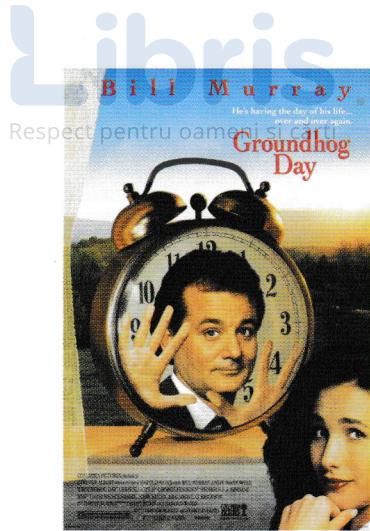
Distribuție: Leslie Cheung, Fengyi Zhang, Li Gong, Qi Lu, Da Ying, You Ge, Chun Li, Han Lei, Di Tong, Mingwei Ma, Yang Fei, Zhi Yin, Hailong Zhao, Dan Li, Wenli Jiang

Nominalizări la Oscar:

Hong Kong (cel mai bun film străin),

Changwei Gu (Imagine)

Festivalul de la Cannes: Kaige Chen (Premiul FIPRESCI), (Palme d'Or), ex aequo cu *The Piano*

Groundhog Day Harold Ramis, 1993

Ziua Cârtăței

Actorul comic Bill Murray face rolul cel mai plin de căldură și probabil cel mai bun al carierei în această comedie genială – probabil cea mai reușită a anilor 1990 –, concepută de scriitorii Harold Ramis (care este și regizor) și Danny Rubin.

Murray joacă rolul lui Phil Connors, un meteorolog supărăcios, trimis împreună cu producătoarea Rita (Andie MacDowell) și cameramanul Larry (Chris Elliott) în prietenosul orășel Punxsutawney din Pennsylvania pentru a înregistra sărbătoarea anuală de Ziua Cârtăței. Pe 2 februarie, o cârtăță numită Punxsutawney Phil iese afară și, dacă nu-și vede umbra, prezice încă săse săptămâni de iarnă.

Disprețitor și egoist, Phil nu găsește nimic interesant în toate acestea, așa că a doua zi de dimineață, când, abia trezit, își dă seama că retrăiește Ziua Cârtăței, e de-a dreptul agasat. Mai ales când lucrul se întâmplă din nou, și din nou, și Phil pare să fie singura persoană care trece prin aceleași și aceleși evenimente la nesfârșit.

Este o idee formidabilă (mai ales că lucrurile nu sunt niciodată explicate) care îl determină întâi pe intrigantul Phil să se folosească de situație. Într-o zi, o întrebă pe o femeie ce căută la un bărbat și a doua zi apare în fața doamnei, neștiutoare, întruchipând toate acele calități. Dar apoi Phil este adus la disperare și încearcă de câteva ori să se sinucidă (până când descoperă că se va trezi din nou, viu, în dimineață următoare – adică acaceași).

Până la urmă, Phil ajunge să-și revizuiască purtarea și calitățile sociale într-o încercare de a se reabilita în ochii Ritei, care îl vede numai ca pe cărcotașul care fusese întotdeauna.

Între timp, filmul e plin de gaguri delicioase, printre care Phil trezindu-se pe acceași voce glumeată de la radio și același cântec al lui Sonny și Cher („I've Got You Babe”); sau văzându-l pe Stephen Tobolowsky, excepțional în rolul unui agent de asigurări nervos, Ned Ryerson, și știind dinainte ce are să se întâpte.

Ziua Cârtăței este minunat de inteligent și absolut caraghios – arareori o comedie iese atât de bine. JB

SUA (Columbia) 101 min., Technicolor
Regie: Harold Ramis
Producție: Trevor Albert
Scenariu: Danny Rubin, Harold Ramis
Imagine: John Bailey
Muzică: George Fenton

Distribuție: Bill Murray, Andie MacDowell, Chris Elliott, Stephen Tobolowsky, Brian Doyle-Murray, Marita Geraghty, Angela Paton, Rick Ducommun, Rick Overton

*„Acesta este momentul
acela în care televiziunea
chiar nu reușește să
prindă adeverăata senzație
a unei neverițe uriașe care
rezice vremea.”*

Phil Connors (Bill Murray)

i

În timpul filmărilor, Bill Murray a fost mușcat de două ori de o cârtăță, având nevoie de injecții antirabice.

The Piano Jane Campion, 1993

Pianul

Australia / Noua Zeelandă / Franța (AFC, CiBy NSW Film & TV Office) 121 min., Eastmancolor

Regie: Jane Campion

Producție: Jan Chapman

Scenariu: Jane Campion

Imagine: Stuart Dryburgh

Muzică: Michael Nyman

Distribuție: Holly Hunter, Harvey Keitel, Sam Neill, Anna Paquin, Kerry Walker, Geneviève Lemmon, Tungia Baker, Ian Mune, Peter Dennett, Te Whatahui Skipwith, Pete Smith, Bruce Allpress

Oscar: Jane Campion (scenariu), Holly Hunter (acțriță), Anna Paquin (acțriță în rol secundar)

Nominalizări la Oscar: Jan Chapman (cel mai bun film), Jane Campion (regie), Stuart Dryburgh (imagine), Janet Patterson (costume), Veronika Jenet (montaj)

Festivalul de la Cannes:

Jane Campion (Palme d'Or), ex aequo cu *Ba wang bie ji*, Holly Hunter (acțriță)

Sweetie (1989) și *Un înger la masa mea* (1990) ne-au făcut să ne așteptăm la lucruri frumoase și surprinzătoare din partea regizoarei Jane Campion și, într-adevăr, acest al treilea film al ei ne oferă o nouă parabolă copioasă despre pericolele și paradoxurile exprimării de sine a unei femei.

Filmul, a cărui acțiune (bazată pe un scenariu original de Campion și care amintește pe alocuri de intensitatea romantică a textelor lui Emily Brönte) este plasată în secolul al XIX-lea, este povestea unei scoțiene văduve (Holly Hunter) care a încetat să vorbească încă din copilărie, probabil de bunăvoie, și a cărei principală formă de exprimare este cântatul la pian.

Eroina sosește în sălbatica Noua Zeelandă împreună cu fetița sa de nouă ani (Anna Paquin) pentru a începe o căsnicie aranjată, care pornește cu stângul deoarece viitorul ei soț (Sam Neill) refuză să-i transportă pianul.

Un localnic care trăiește împreună cu indigenii maori (Harvey Keitel) cumpără pianul de la el și, fascinat de femeia cea mută, acceptă să i-l „vândă” înapoi către o clăpă o dată, în schimbul unor lecții – care au în final consecințe tragice. Propunându-și să fie deopotrivă corect politic, erotic și romantic, *Pianul* țintește puțin prea sus, dar sfârșește prin a ne stârni emoții puternice. JRos

Hunter este un pianist talentat și a interpretat cea mai mare parte a secențelor de pian din film.

Taiwan / SUA (Central Motion Pictures Corp., Good Machine) 106 min., color

Limbă: mandarină / engleză

Regie: Ang Lee

Producție: Ted Hope, Ang Lee, James Schamus

Scenariu: Ang Lee, Neil Peng, James Schamus

Imagine: Jong Lin

Muzică: Mader

Distribuție: Dion Birney, Jeanne Kuo Chang, Winston Chao, Paul Chen, May Chin, Chou Chung-Wei

Nominalizare la Oscar: Taiwan
(cel mai bun film străin)

Festivalul Internațional de la Berlin: Ang Lee (Ursul de Aur), ex aequo cu *Xian hun nu*

Banchetul de nuntă

Un Tânăr afacerist taiwanez care locuiește în New York împreună cu prietenul său fizioterapeut se hotărăște să se însoare de formă cu o Tânără artistă chinezoaică, aflată în căutarea unui permis de muncă în SUA. Părinții săi din Taiwan, care nu știu că fiul lor este homosexual, decid să vină la nuntă, provocând o mulțime de complicații comice, previzibile, dar pline de farmec.

Regizorul Ang Lee și-a scris scenariul împreună cu Neil Feng și cu producătorul James Schamus – acesta din urmă continuând să colaboreze în același fel cu Ang Lee până la ora actuală.

Al doilea film al lui Lee este o satiră socială inteligentă și amuzantă, care i-a adus cineaștului faima de regizor de succes mult înainte de apariția glorioaselor *Furtuna de gheăță* (1997) și *Tigru și dragon* (2000).

O satiră despre – și în același timp evident pentru – clasa de mijloc, *Banchetul de nuntă* are mai multă căldură decât sarcasm și îl vizează în primul rând pe membrii heterosexuali liberali ai societății, deși detaliile de cultură chineză ar trebui să-i încânte pe toți spectatorii, nu numai chinezi. JRos

1993

Thirty-Two Short Films About Glenn Gould

François Girard, 1993

Treizeci și două de filmulete despre Glenn Gould

Glenn Gould a fost excepționalul și excentricul pianist canadian care s-a retras de pe scena de concert la o vîrstă Tânără și și-a petrecut restul vieții sale singuratic și pasionante făcând înregistrări pe disc elogiate în toată lumea, programe radio experimentale, o avere uriașă din afaceri și convorbiri telefonice celebre prin bizareria lor – până când a murit, în 1982, la vîrstă de 50 de ani.

În semn de recunoaștere a geniuului său neobișnuit, o înregistrare cu un preludiu de Bach interpretat de Gould a fost inclusă în mesajul către univers depus pe nava spațială *Voyager*.

Tânărul regizor-scenarist canadian François Girard amestecă abil ficțiunea dramatică, realismul documentar, umorul și chiar personaje de animație într-o explorare intelligentă a agoniei și extazului lui Gould – cele 32 de filmulete derutante, amețitor de curajoase imitând dibaci structura „Variațiunilor Goldber” de Bach – un film biografic unic, tantru, amuzant și plin de energie. „Jurnalul unei zile”, de pildă, este o radiografie a scheletului, musculaturii și terminațiilor nervoase ale artistului aflat la pianul său; în „Stația de camioane” îl vedem pe Gould într-o cafenea, orchestrând mental conversațiile din jurul său într-o structură melodică.

Colm Feore interpretează superb și extrem de convingător personajul acesta neobișnuit, sugerând întreaga complexitate a unui caracter multilateral talentat și profund idiosyncrat. În coloana sonoră, compilotă din înregistrări ale lui Gould, este sublimă. AE

Canada / Portugalia / Olanda / Finlanda (CBC, Glenn Gould, NOS, Rhombus, Samuel Goldwyn, Société Radio-Canada, The Ontario Film Development Corp., Téléfilm Canada, YLE) 92 min., color

Regie: François Girard

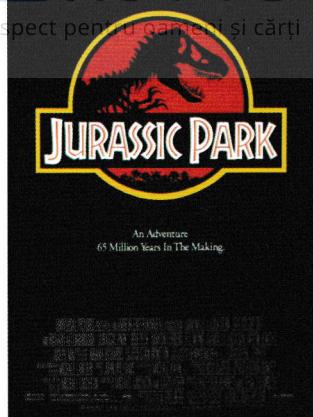
Producție: Michael Allder, Niv Fichman, Barbara Willis Sweete, Larry Weinstein

Scenariu: François Girard, Don McKellar

Imagine: Alain Dostie

Coloană sonoră: Johann Sebastian Bach, Richard Wagner

Distribuție: Colm Feore, Derek Keurvorst, Katy Ladan, Devon Anderson, Joshua Greenblatt, Sean Ryan, Kate Hennig, Sean Doyle, Sharon Bernbaum, Don McKellar, David Hughes, Carlo Rota, Peter Millard, John Dolan, Allegra Fulton

Jurassic Park

Steven Spielberg, 1993

În același an în care drama de război *Lista lui Schindler* cucerea aplauzele deopotrivă ale publicului și ale criticii, Steven Spielberg ne oferea și unul dintre filmele sale caracteristice – o aventură plină de energie, cu dinozauri și catastrofe, inspirată de bestsellerul lui Michael Crichton *Jurassic Park*.

Milionarul ușor sărit de pe fix John Hammond (Richard Attenborough) a creat pe o insulă îndepărțată un extraordinar parc de distracții, unde vrea să-i invite la o vizionare în avanpremieră pe câțiva aleși: paleontologii Alan Grant (Sam Neill) și Ellie Sattler (Laura Dern), matematicianul Ian Malcolm (Jeff Goldblum) și pe propriii săi nepoți, Tim (Joseph Mazzello) și Lex (Ariana Richards).

Ceea ce invitații lui Hammond găsesc acolo este o insulă luxuriantă, populată de dinozauri adevărați, recreații din ADN conservat în fragmente de chihlimbar.

Theoretic, un minunat loc de refugiu, dar pentru că printre speciile resuscitate se găsesc și rău-famații tiranozauri și câteva creațuri năbădăioase, cu colți ascuțiți, numite velociraptori – și pentru că un angajat al parcului este unul dintre rivalii lui Hammond care dorește să fure embrionele de dinozaur –, e de la sine înțeles că toată povestea se va termina cu lacrimi – și cu tipete, și cu morți.

În parte film cu monștri, în parte film catastrofic, deoarece insula este răvășită de o furtuna și personajele descoperă că nu au unde să se ascundă din fața giganticelor creațuri preistorice care bântuie hăituite (și, se presupune, flămânde) prin rezervație, *Jurassic Park* este plin de efecte speciale năucitoare și de aventuri – utilizând atât efecte CGI și de tip animatronic –, încât nu e greu de înțeles de ce a ajuns să facă încasări de mai bine de 900 de milioane de dolari în întreaga lume. (Într-adevăr, a reușit să devină unul dintre filmele cu cele mai mari încasări din toate timpurile, înainte de *Titanic* [1997].)

Anticipând inteligent întâlnirea cu „monștrii” prin imaginile inițiale ale dinozaurilor vegetarieni, drăguți și prietenoși – și limitându-se la arăta animalele preistorice doar din când în prima parte a filmului, aşa cum făcuse și cu teribilul rechin din *Jaws* (1975), Spielberg ni-l prezintă în cele din urmă pe înspăimântătorul T-Rex într-o scenă absolut fabuloasă.

Musafirii înfricoșați sunt surprinși în „mașinuțele” stricate (niște jepuri pe spine care îi poartă prin parc) atunci când începe furtuna, gardurile electrice se defectează și cel mai teribil dinozaur scapă din îngădare.

Există multe alte momente impresionante în această fabulă despre realizările științei scăpate din mână, de la animalele din bucătărie la scena finală cu T-Rex.

Dându-și seama că adevaratele vedete ale filmului sunt cele generate pe computer, actorii se distrează evident în timpul filmului (mai ales Goldblum, matematicianul specialist în teoria haosului, cu veșnicul său „Ti-am spus eu”) și pun în valoare dialogul ișteț și amuzant.

Dar până la urmă acesta este spectacolul lui Spielberg – și ce spectacol fascinant! JB

i

Înainte de *Jurassic Park*,

Attenborough nu a mai jucat într-un film de la *The Human Factor* (1979).

libris

Respect pentru oameni săraci și

